

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí Evropské komise č. (2016)6591 final ze dne 10. října 2016 o zahájení řízení podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾ ve věci M. 7878 – HeidelbergerCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia, týkající se zamýšlené akvizice ze strany Duna-Dráva Cement Kft. 100 % akcií ve společnosti Cemex Hratska dd. a Cemex Hungária Építőanyagok Kft., a
- v každém případě uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně následující žalobní důvody.

Podle žalobkyně se Evropská komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když považovala za „dotčený podnik“ žalobkyni a společnost Schwenk Zement KG – a nikoli společnost Duna-Dráva Cement Kft., plně funkční společný podnik, v němž žalobkyně a společnost Schwenk Zement KG každá vlastní a kontroluje 50 %; tudíž učinila nesprávný závěr, že transakce má „unijní rozměr“ ve smyslu článku 1 nařízení Rady (ES) č. 139/2004. Podle žalobkyně ve skutečnosti Evropská komise nemá pravomoc přijmout napadené rozhodnutí a kontrolovat obchody na základě nařízení Rady (ES) č. 139/2004 a napadené rozhodnutí tedy porušuje článek 1 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 a zásadu právní jistoty a zásadu subsidiarity.

Zprvce žalobkyně tvrdí, že Evropská komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když se opřela o bod 147 konsolidovaného sdělení Komise ⁽²⁾, když kvalifikovala žalobkyni a společnost SchwenkZement KG jako „dotčený podnik“ místo společnosti Duna-Dráva Cement Kft.

Zadruhé žalobkyně tvrdí, že bod 147 konsolidovaného sdělení Komise by byl protiprávní, pokud by skutečně mohl být uplatněn na projednávanou věc a to kvůli porušení článku 1 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 a základních zásad primárního práva, tedy zásady právní jistoty a zásady subsidiarity.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40).

⁽²⁾ Konsolidované sdělení Komise k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1).

Žaloba podaná dne 19. prosince 2016 – RE v. Komise

(Věc T-903/16)

(2017/C 053/50)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobce: RE (Abú Dhabí, Spojené arabské emiráty) (zástupce: S. Pappas, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí Evropské komise SEC 10.20/06/15 ze dne 12. října 2016 v části vztahující se k nařízení č. 45/2001 a uložil žalované povinnost vyplatit žalobci částku deseti tisíc eur (10 000 eur) coby spravedlivé zadostiučinění za morální újmu vzniklou z protiprávního odepření přístupu k jeho osobním údajům;
- uložil žalované v souladu s čl. 91 písm. c) jednacího řádu Tribunálu povinnost předložit dokument vztahující se k přijímání žalobce do zaměstnání, nebo podpůrně povinnost poskytnout tento dokument Tribunálu podle článku 104 jednacího řádu, a dále povinnost vyplatit žalobci částku třiceti tisíc eur (30 000 eur) jako náhradu morální újmy vzniklé z protiprávního a neetického zpracování jeho osobních údajů v průběhu vyšetřování;
- uložil žalované povinnost nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené v tomto řízení žalobcem.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu této žaloby na neplatnost žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo zcela absentujícím odůvodněním v souvislosti s údaji, u nichž nebyla uplatněna žádná výjimka, která by odůvodňovala odepření přístupu žalobce k dotčeným osobním údajům.

Žalobce dále uvádí, že v důsledku odepření přístupu k osobním údajům na základě výjimky týkající se ochrany vyšetřování podle čl. 20 odst. 1 písm. a) nařízení č. 45/2001⁽¹⁾ musí být napadené rozhodnutí shledáno protiprávním, jelikož v něm není prokázáno, jak se tato výjimka nadále uplatňovala i po ukončení vyšetřování vedeného vůči žalobci.

Žalobce navíc tvrdí, že skutečnost, že v napadeném rozhodnutí byla zamítnuta jeho zvláštní žádost o přístup k údajům v podobě s odstraněním některých údajů, respektive v přeformulované podobě, podaná poprvé zároveň s jeho žádostí ze dne 21. září 2016, musí být shledána jako protiprávní, neboť rozhodnutí neobsahuje odůvodnění v otázce, proč nebylo v daném případě možné zpřístupnit žalobci požadované osobní údaje v podobě s odstraněním některých údajů, zejména po ukončení vyšetřování.

Na podporu návrhu na náhradu škody žalobce uvádí, že utrpěl morální újmu způsobenou protiprávním odepřením přístupu k jeho osobním údajům ze strany Generálního ředitelství pro lidské zdroje a bezpečnost, že utrpěl značnou újmu na kariérním růstu v důsledku protiprávního zpracování jeho osobních údajů jmenovaným generálním ředitelstvím, a konkrétně újmu způsobenou protiprávním zpřístupněním informací týkajících se vyšetřování s cílem bránit jeho kariérnímu růstu, kterou nelze nahradit jinak než zrušením napadeného rozhodnutí. V tomto kontextu žalobce navrhuje, aby Tribunál pro účely posouzení jeho návrhu na náhradu morální újmy způsobené chováním administrativy zohlednil dva dokumenty a aby žalované uložil povinnost nahradit tuto újmu.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001 L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102; oprava Úř. věst. 2016, L 238, s. 8).

Žaloba podaná dne 22. prosince 2016 – Chefaro Ireland v. EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)

(Věc T-905/16)

(2017/C 053/51)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Irsko) (zástupci: P. Maeyaert a J. Muyldermans, advokáti)